

Jeg vil dog gerne anføre, at jeg tror ikke, man bør betragte disse Betegnelser blot som Titler — de betegner i Virkeligheden Embeder —, og naar man her har foreslaaet, at der gives Adgang til at betegne vedkommende Embedsmænd med en højere Grad end den, de egentlig ifølge deres Embedsgrad er berettigede til, saa er det udelukkende, for at de kan faa større Betydning paa det Sted, hvor de virker. Det er klart, at overfor fremmede vil en Gesandt synes af større Betydning, og der ligger ogsaa større Høflighed i at ansætte en saadan end en Chargé d'Affaires, ligesom der ligger en større Høflighed overfor det fremmede Land i at have en Generalkonsul fremfor blot at have en Konsul. Det er stadig Hensynet til de fremmede, man har for Øje, og det, der skabes her til Anvendelse ude, er ikke en tom Titel, men det er i Virkeligheden noget mere betydningsfuldt, der ligger deri, at et mere betydningsfuldt Embede oprettes. Derfor tror jeg, at det er noget forskert at se paa denne Sag, som om det var rent og skært et Spørgsmaal om en Titel.

Naar det ærede 16de landstingsvalgte Medlem kun vilde benytte denne Udtalelse for at sige, at det forekom ham, at Lovforslagets Titel kunde være skønnere, og fordi han kunde ønske, at den kunde gøres kortere, saa vil jeg erklære mig ganske enig med det ærede Medlem. Jeg tror ogsaa, at det ikke er nogen god Skik, man er kommet ind paa, at tage saa meget som muligt af Lovenes Indhold op i deres Titel; men det er vist saaledes, at man indenfor Ministerierne og indenfor Administrationen lægger nogen Vægt herpaa, fordi man mener, at det i nogen Maade letter Brugen af Lovsamlingerne. Jeg for mit Vedkommende skal imidlertid gerne imødesee et Ændringsforslag, gaende ud paa en kortere Titel, og denne maa for min Skyld gerne lyde paa f. Eks. kun „Lov om Diplomat- og Konsulatvæsen“. Resten maa man saa selv se at finde i Teksten.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) fremhævede, at der efter hans Mening kunde være Anledning til at udvide vor Konsularrepræsentation til Japan. Jeg vil erklære mig ganske beredt til at undersøge dette Spørgsmaal nærmere, og der vil for saa vidt være Anledning dertil, som vor Gesandt i Kina og Japan om kort Tid kommer tilbage hertil, og jeg skal da tage dette Spørgsmaal op til Forhandling med ham.

P. Nørgaard: Jeg takker den højtærede Udenrigsminister for det Tilsagn, han her har givet angaaende en mulig Konsularrepræsentation i Østen. Jeg har ogsaa set i Aviserne, at vor Gesandt fra Peking kommer hjem, og jeg haaber da, at de Overvejelser, som vil finde Sted mellem den højtærede Minister og Gesandten, vil føre til, at vi faar en Konsularrepræsentation i Japan.

Jeg maa i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Foss), sige, at jeg for mit Vedkommende selvfølgelig ikke tillægger det nogen Betydning, om man kalder den Repræsentant, vi har i Udlandet, Gesandt, eller om vi kalder ham Konsul — det er i og for sig aldeles ligegyldigt; men jeg er enig med det ærede Medlem i, at saaledes som Forholdene sikkert vil udvikle sig fremtidig, vil det ikke saa meget blive de politiske Interesser, som vor Repræsentant vil komme til at varetage, som det vil være kommercielle og andre Interesser; og hvis det viser sig — og deri er jeg enig med den højtærede Udenrigsminister —, at det har større Betydning af Hensyn til det Land, hvori vor Repræsentant skal virke, at han kaldes Gesandt i Stedet for Konsul, saa maa vi kalde ham Gesandt, for et Navn har jo dog ikke meget at sige i denne Forbindelse. Det, det kommer an paa, er, at han paa bedste Maade kan varetage de Interesser, som har Betydning for os.

Jeg er ogsaa fuldkommen enig med den højtærede Udenrigsminister — det vil jeg gerne have Lov til at sige ved denne Lejlighed — i Haabet om, at vi, naar Lovgivningen kommer til at beskæftige sig med en Revision af denne Lov, kommer til at lønne vore Repræsentanter i Udlandet med et betydeligt større Vederlag end det, de hidtil har haft. Vore udsendte Konsuler har f. Eks. kun en Gage af 8 000 Kr.; saa har de ganske vist ogsaa Opholdspenge, men det forekommer mig, at det alligevel er et meget ringe Vederlag; en Gage af 8 000 Kr. er ikke mere, end hvad jeg f. Eks. i den private Forretning, jeg driver, lønner mine første Folk med, og jeg har det Indtryk — skønt dette selvfølgelig er noget, jeg for mit Vedkommende ikke kan skønne over —, at det tit og ofte, naar vi skal besætte disse Poster i Udlandet, har haft visse Vanskeligheder at kunne faa de rette Folk. For at faa de rette Folk, som har det rette Forretningskendskab og den Forretningsdygtig-